

SZÁM.

Mariska,
a, Máthé
r, From-
ska, Zsit-
y, Steier
án, Erős
Márton,
os Ilka,
Deutsch
a, Geiger
Etel és
s Árpád,
te, Fisch
yi Irén,
rsánszky
a.

k a saját

teket —
dni haj-
tudatni

ácsí.

Z.

Medvén,
t. elő-
lejár,
bb meg-
e fenn-

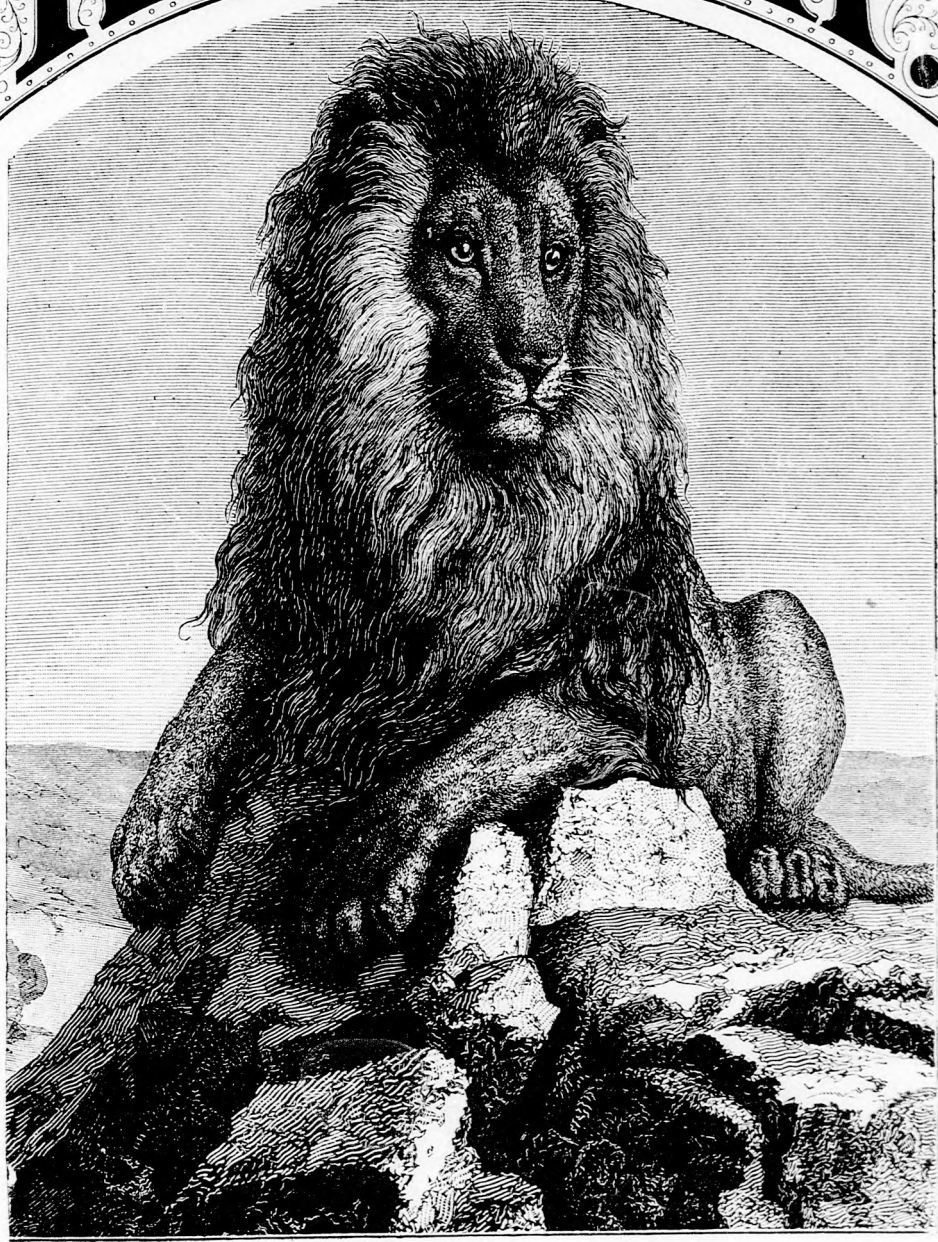
0 kr.
0 kr.
0 kr.

ldésére
aszna-
Buda-
m-épü-

ala.

-épület.
rsulat.

KIS LAP

... ÖRKÖDVE TEKINT SZÉT. (Lásd a 186. lapon.)

XXVII. kötet, 12. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. szeptember 21-én.

ÉVIKE TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

LUJZA szóltanul, sajátágosan szomoruan vett elő egy kosarat s megindultak. Dezsőnek, de még Évikének is föl-tűnt Lujza nagy levertsége, mert hiszen csak örölnie kellene, mikor a végső szükség pillanatában segítség érkezett. De nem faggatták, hanem siettek a vásárlásra. A sétatér mellett haladtak el s itt Évike hirtelen megállt és elkomolyodva mondá:

— Nézd Lujza, ott az a pad... a melyiken szegény jó mamám meghalt... ha most nem sietnének, szeretnék itt leülni, kissé visszaemlékezni!

— Azt megteheted, szólt Dezső, ki mindig szerette kedvét tölteni Évikének. Megteheted, mert fölösleges is, hogy hármán menjünk vásárolni. Én majd elmegyek a boltba és ott megveszem, a mi kell, el is hozom, nem lesz az olyan nagy csomag. Lujza meg elmegy a többi holmit megvásárolni, aztán mindaketten ide jövünk ismét és innen együtt térünk vissza Lujza anyjához.

Ebben meg is egyeztek. Dezső és Lujza tovább mentek, Évike pedig befordult a sétatérre és leült arra a gyászos emlékü padra.

Maga is elszomorodott, a mint ott ült és elgondolkozott mindazon, a mi vele történt. Akármilyen jó dolga van is most a nemes szivü Várfalvinénál, még is csak árva maradt. Hiába remélte, hogy atyját még valaha megtalálja. Ki tudja, él-e még és ha él, hol, milyen állapotban? Messze idegen földön lehet s talán épen olyan szomorú helyzetben sinylődik, mint

Kövesné. Ha jó dolga volna, bizonyosan fölkeresné leányát.

Épen amint ezt gondolta, egy ur sétált a pad előtt. Sápadt képü, komor tekintetü férfitü volt, de a külsején, ruházatán meglátszott, hogy módos uri ember. Mikor Évikét megpillantotta, szinte ijedten állt meg és mereven nézett rá.

— Lehetetlen... ilyen hasonlatosság... lehetetlen, hogy más legyen.

Évike észrevette, hogy az idegen őt nézi s majdnem elnyeli szurós tekintetével. Mit akarhat, mit bámul rá úgy? Évike szinte rosszul érezte magát e merev tekintet alatt és félni kezdett. Hallotta már ő, hogy ilyen nagy városban nagyon sokféle gonosz ember jár... finom uri ruhába öltöznek a legveszedelmesebb gonosztevők, úgy lepik meg kiszemelt zsákmányukat. Épen e pillanatban pedig senki sem járt közel, egészen üres volt a sétatér.

Ilyen ijesztő gondolatokkal tépelődött Évike, az idegen pedig folyton nézte s egy ideig habozni látszott, mit tegyen; aztán hirtelen neki iramodott és ott teremve Évike mellett, megragadta a karját. A leányka úgy megrettent, hogy nem is várta, mit akar az idegen, hanem kétségbeesetten kiáltá:

— Segítség! Rabló! Segítség!

És menekülni próbált, de az idegen nem eresztette, hanem izgatottan mondá:

— Ne kiáltozz, gyermek! Inkább mondjad gyorsan, ki vagy, hogy hívnak?

Évike csak kiáltozott tovább s az idegen egyszerre csak azt érzé, hogy valaki vállon ragadja és messze ellöki Évikétől. Dezső volt az, ki épen ekkor tért vissza és hallván Évike segélykiáltásait, villámgyor-

san ott termett. Izmos fiu volt és fenyegetőleg állt szembe az idegennel, ki visszafordult és hevesen mondá:

— De hát legyen eszetek, hiszen én csak...

— Egy szót se! felelt Dezső s aztán Évikéhez fordulva, mondá: Jőjj innen, ne félj semmit. Lujza majd utánunk jön, ha nem talál itt.

Évike most nem is félt, mert a zajra több ember oda futott és körülfogta az idegent. Ez magyarázatni kezdett valamit, de Évike és Dezső ezt már nem hallották, siettek a Dezső által vásárolt portékával a beteg Kövesné lakására. Alighogy elmentek, odaért Lujza is és az idegen, a mint Lujzát megpillantotta, ennek rontott neki hevesen. És Lujza nem-hogy megijedt volna, hanem szinte kipirult az örömtől.

— Oh, hála Istennek, csak hogy még el nem utazott! kiáltá.

A körülállók nem értették ezt és magyarázni kezdték Lujzának, mi történt itt, Lujza pedig megragadta az idegen kezét és így szólt:

— Igen, jól sejtette, a nagy hasonlatosság nem csalta meg. Jőjjön velem!

Dezső és Évike ezalatt följutottak ismét Kövesné szobáscájába s ott épen tanakodni kezdtek, hogy ugyan mit akarahatott az az idegen ember, — midőn megnyilt az ajtó és belépett Lujza, utána pedig a komor képű idegen, ki azonban most rendkívül örvendeni látszott. Dezső nagy haraggal eléje készült rohanni, de ugyancsak ámult és mindnyájan ámultak, mikor Lujza félig sirva, félig nevetve a nagy örömtől, már az ajtóból kiáltá:

— Évike, Évike, Isten megengedte, hogy egészen boldog légy... itt van atyád, elhoztam.

Az idegen oda rohant Évikéhez, karjaiba kapta s majd megfojtotta, ugyösszezsókolta és ölelgette, miközben csak azt ismételtegette:

— Gyermekem... Évikém... egyetlen egy kis leányom!

Évike jó ideig nem tudta, ébren van-e vagy álmodik. Oly hirtelen történt ez a dolog, hogy meg sem foghatta; csak azt érezte, hogy ha csakugyan igaz, akkor ő végtelenül boldog, nem árva többé, megtalálta édes atyját.

Mikor a meglepetésből, örömből kissé fölocsudtak, rákerült a sor a magyarázatokra. Legelőször is Évike mondta el a maga történetét, aztán atyja beszélt el, mennyit busult és bánkódott ő ott messze a tengerentuli országokban. Eleinte szegény volt, nem fizethette meg a nagy utat, hogy haza jőjjön és keresse nejét és gyermekét, kiket hiába várt; irt barátainak, ismerőseinek, hogy kutassák és azt kapta válaszul, hogy eltűntek, anya és gyermeke kétségkívül szerencsétlenül jártak valahol; később mégis megtudta, hogy neje csakugyan meghalt, de leányáról csak azt hallotta, hogy nyoma veszett, többé nem találhatja meg. Sokáig siratta, annál inkább, mert különben jó dolga volt, a szerencse kedvezett neki s nagyon gazdag lett. Végre összeszedte vagyonát és visszatért, hogy hátha nagy kutatással mégis nyomára jöhet elveszett gyermekének. Sok fáradsággal ki is kutatta, hogy Évike a boltosnénál volt, megtalálta végre Kövesnét is, de itt aztán megint szomorúság

érte és kevésbe mult, hogy megint el nem vándorolt idegen földre, a nélkül, hogy leányát megtalálta volna.

— Hogyan? szólt Évike csodálkozva. Hiszen Lujza elvezethette volna hozzám.

Lujza fülig vörös lett, aztán szégyenkezve, de őszinte megbánással mondá:

— Igen, megtehettem volna, de még élt bennem a régi gonosz indulat. A lépcsőn találkoztam atyáddal, a ki kérdezősködött utánad, elmondta kicsoda és ha nem talál meg téged, akkor újra elbujdosik világgá. Ekkor föltámadt bennem az irigység, hogy mikor én ilyen nyomoruságban vagyok, te boldog és gazdag légy; azt mondtam, hogy gonosz voltál, megszöktél tőlünk rosz társaságba és bizonyosan el is vesztél, híredet sem tudjuk. Oh, érzem most már, mily gonoszul cselekedtem épen akkor, mikor te azon gondolkoztál, hogy nekünk segílyt hozz!

— Ezért voltál hát olyan zavart és szomorú, mikor megláttad a jó Évikét! szólt Kövesné nagy haraggal. Én erről semmit sem tudtam... oh, te valóban nagyon gonosz vagy, Lujza!

A bünbánó leány lecsüggesztette fejét, de Évike atyja komolyan mondá:

— Nagyot hibázott, de mégis ő maga tette jóvá, mert most ő hozott ide; tehát ne legyen szívében harag, mikor oly nagy okunk van az örömré.

— Van bizony, de leginkább Évikének, mert mégis csak az ő jósága által fordult ilyen szerencsére a dolog, szólt Dezső vidáman. Nem volt nyugta, mikor megtudta, hogy Kövesné asszony bajba jutott. Ide kellett vezetnem őt, hogy egy

kis segítséget hozzunk. Ha ezt nem sürgeti, nem talál rá az édes atyjára.

— Igen, szólt Kövesné könyezve, ő elfeledte, megbocsátotta mind a roszt, a mi nálunk érte, csak a jóról emlékezett meg. És a Gondviselés megjutalmazta.

Az öreg Erdei örömtől dobogó szívével ölelte meg újra és újra kedves leányát, kit már az első találkozásnál ily nemes szívének látott. Évike pedig, mikor atyja szemébe nézett, szinte haragudott magára, hogy ott a sétatéren úgy meg tudott tőle ijedni; hiszen nem ijesztő az ő atyja arca, csak az látszik rajta, hogy sokat busult és bánkódott. De annak most már vége, most már boldogságtól sugárzottak szemei.

Már későre járt az idő, mikor félig-meddig elmondtak egymásnak mindent és Dezső figyelmeztette Évikét, hogy ideje lesz haza menni.

— Oh, igazán, milyen rosz vagyok, szólt Évike boldogan. Kedves jó nénikémről, Várfalvinéről szinte meg is feledkeztem nagy örömemben. Most már siessünk hozzá, hogy ő is örüljön velünk.

Várfalviné ugyancsak csodálkozott, mikor Évikét egy idegen öreg urral karonfogva és ujjongva látta hazatérni. Mikor aztán mindent megtudott, természetesen ő is nagyon örült. De egy kicsit mégis busan mondá aztán:

— Most már én veszttem el kedves leányomat, a kit úgy szerettem, mint édes gyermekemet. Megint csöndes, üres lesz és szomorú a házam.

— Nem, asszonyom, felelé Erdei. Nagy hálátlanság volna tőlem, ha Évikét egészen elvenném attól, ki második anyja

volt s
nevelt
vencz
elég,
lesz,
megve
bizony
tem.
mind
házba
össze
leszel

és m
embe
Oda
mert
védőj
keres
megt
és L
ujra
élhet
Évik

nagy
is m
leány
tulaj
sorsá

ezve, ő
roszat,
ékezett
zta.

ó szív-
ányát,
nemes
atyja
agára,
t tőle
ja ar-
at bu-
t már
zottak

félig-
ent és
ideje

va-
es jó
is fé-
már
lünk.
ozott,
aron-
Mikor
tesen
négis

edves
édes
lesz

erdei.
vikét
nyja

volt s ki ilyen kedves, mivel és jó leányt nevelt belőle. Majd megosztozunk kedvenczünkön. Hála Istennek, pénzem van elég, azért hát úgy gondolom, legjobb lesz, ha itt a szomszédházat és kertet megveszem. Nem tudom kié, de akárkié, bizonyosan eladja, ha jó drágán megfizetem. A két kert közt kaput nyitunk és mindig együtt lehetünk, mintha csak egy házban lalnánk.

Évike nyakába ugrott atyjának és összecsókolta.

— Jaj be jó így! Milyen boldog leszek apácskám és nénikém mellett.

Ugy is lett, a mint Erdei kitervezte és messze földön nem voltak boldogabb emberek, mint e két szomszéd házban. Oda vették a házba a jó Kata nénit is, mert Évike nem engedte, hogy egykori védője öreg korában is nehéz munkával keresse kenyerét. Erdei pedig mindent megtett kedves leánya kedvére. Kövesnét és Lujzát is megsegítette annyira, hogy újra nyithattak boltocskát, és nyugodtan élhettek, időnkint pedig meglátogatták Évikét.

Azóta sok év mult, Évike egészen nagyra nőtt, de a jólétben és gazdagságban is megmaradt a régi jószívü, nemes lelkü leánykának és nem felejtette el, hogy e tulajdonságai által jutott hajdani szomorú sorsából boldogsághoz.

KÉPREJTVÉNY.

BÚCSU SÉTA.

ISKOLÁDBA visszatérsz még az este,
S nem mehetek én is veled el Pestre!
Mielőtt még elutaznál, kedvesem,
Egy sétára kertünkön át jér velem!

Nézezzük még egyszer a helyeket,
Hol egymásba tűztünk virágkelyheket;
Szép sorjában mindentől most végy búcsut,
Ujra látni csak év multán hogy ha jut.

Ott a kamra, hol délelőtt gyalultál,
Itt a méhes, hol délután aludtál,
A díófa, mit nagypapa ültetett,
Mely alatt Pistával jól hüseltetek.

Nézd sorjába, s majd a házba menjünk be,
Holmidat a kis ládádba tegyük be,
Jó szüleink megáldanak tégedet...
Kedves bátyám, játszó társam, Ég veled!

VÁGTATVA.

(Képpel a 185. lapon.)

»Volna nekem hintás lovam,
Ugratnék rajt kényesen!«
Mondogatá a kis Béla,
S szeme ragyog fényesen.

Születésnapjára Béla
Kapott szép hintás lovat —
De, hogy rászállt: bátorsága
Egyszerre csak meglohadt.

Öcsikéjét jó Gizella
Biztatgatja eleget:
»Ne félj Béla, vigyázok rád,
A lovacska le nem vet.

»No bátran fel, kis huszárom!
Majd én elől kerülök;
Piros alma lesz jutalmad,
Ha a lovat megülöd!«

Eleinte remegéssel
Ült Béla a nyeregben,
De azután fölébredt a
Bátorság a gyerekekben.

»Hoczi hamar a Viczádat,
Az is hadd jöjjön velem!«
Kiált Béla nagy ujjongva
»Nincsen már veszedelem!«

Akkorát hajlott a csikó,
Hol hátra, hol előre,
Hogy Gizella így szólt: »Látom,
Jó huszár lesz belőle!«

AZ UTOLSÓ CZUKORKA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

ÖDÖNKE és Czilike ugyancsak meg voltak akadva. Hiába törték a fejüket, nem tudták kitalálni, mit tegyenek. Nem is volt az csekély dolog. Nemrég, mikor a nénikének nevenapja volt, szép felköszöntővel üdvözölték s a nénike

kettőjüknek jókora dobozt adott, tele a legpompásabb czukorkákkal.

— Aztán testvériesen osztozzatok rajta, inté őket.

Ebben nem is volt hiba. A dobozt eltették a fiókba és mindig csak együtt nyitották ki, mindig egyformán vettek belőle. Ekkép tökéletesen igazság szerint ment a dolog egészen mostanig, a mikor újra elővették a szép dobozkát és nagy szomorúságukra azt találták, hogy már csak egyetlen egy czukorka van benne, még pedig az is olyan kicsi, mint valami kis borsószem. De ha kicsi is, azért jó; hanem most már az a kérdés, kié legyen?

— Törjük kétfelé, szólta Czilike.

— Oh, az már nem érdemes, felelt Ödönke. Hiszen olyan kicsi, hogy az egész is alig valami.

— Az igaz! Ha megosztjuk, egyikünk sem élvezi.

— Ugy van. Hát tudod mit? Ezt most én eszem meg, és majd ha megint kapunk a nénitől ilyen czukorkát, akkor te egygyel többet kapsz.

Ez a mód azonban Czilikének semmikép sem tetszett.

— Oh persze! mondá. A nénikének csak egyszer van egy esztendőben nevenapja, hát én egy esztendeig várjak? Sokkal jobb lesz, ha megkérdezzük a mamácskát.

A mama bizonyosan tudott volna segíteni a nehéz dolgon; de az volt a baj, hogy a mama is, az apa is kísétáltak. Most már ki adjon jó tanácsot?

— Menjünk az öreg Jutkához, ő már sokszor kisegített minket mindenféle bajból.

— Jól van, menjünk.

Jutka asszony a jó öreg szakácsné volt és csakugyan mindjárt tudott jó tanácsot adni.

— Nagyon egyszerű dolog, mondá. Ha egyik sem akar engedni, ketté osztani sem akarják, hát akkor sorsot kell huzni.

— Igen, huzzunk sorsot, az nagyon mulatságos lesz, szólt Czilike.

A kis Ödönke azonban nem volt egészen tisztában azzal, mi az a sorshuzás. Jutka asszony és Czilike megmagyarázták neki.

— Itt van két kis szalmaszál, mondá Jutka asszony. Az egyik kurtább, a másik hosszabb. Ezeket én kezembe veszem úgy, hogy csak az egyik végök fog kilátszani s nem lehet tudni, melyik a kurtábbik, melyik a hosszabbik. Aztán vagy Ödönke, vagy Czilike kihuzza az egyiket s ha a hosszabbikat huzta, megnyerte a czukorkát, ha a kurtábbikat, akkor elvesztette.

— Nagyon jó lesz; szólt Ödönke. Én fogok huzni, ugy-e?

— Nem bánom, felelt Czilike engedékenyen.

Jutka asszony elfordult s kezébe rejtette a két szalmaszálat, úgy, hogy a gyermekek nem tudhatták, melyik a hosszabbik. Aztán odatartotta Ödönkének.

— Tessék huzni.

Ödönke sokáig habozott, melyiket huzza ki. De a két szalmaszálnak a vége teljesen egyforma volt, semmikép sem lehetett találgatni, hogy bent a tenyérben melyik nyulik hosszabbra. Ödönke tehát végre is rászánta magát és kihuzta az egyiket. De ugyanekkor keservesen fölkiáltott, mert a kurtábbikat huzta ki.

— Enyém a czukorka, enyém a czukorka! kiáltott Czilike tapsolva és elkapta.

Ödönke szinte vörös lett a boszuságtól, Czilikére rontott és toporzékolva kiáltá:

— Én nem engedem, hogy a tied legyen! Én magam akarom megenni. Az ilyen sorshuzás nem ér semmit, együgyű dolog. Mamácska soha sem huzat velem sorsot, mama nekem ítélte volna a czukorkát. Jutka nem tud semmit.

A jó öreg Jutka asszony mindenkép meg akarta nyugtatni a toporzékoló kis fiút, de ez csak sirt és kiáltozott tovább, hogy megcsalták, rászedték, Jutka csak azért találta ki azt a hiába való szalmasorshuzást, hogy Czilikének juttassa a czukorkát. Czilike is megpróbálta a haragos Ödönkét csitítani és meggyőzni, hogy nincs igaza: de hiába, Ödönke nem hallgatott semmire.

Szerencsére épen ekkor haza érkezett a mama. Czilike sietett a mama elé, hogy megölelje, de Ödönke nem mozdult, ott maradt az asztalnál és duzzogva pityergett. A mama természetesen mindjárt észrevette és kérdezte, mi a baj.

Ödönke annyira duzzogott, hogy el sem tudta volna mondani a történeteket; de elmondta Czilike és mialatt elmondta, Ödönke csak még boszusabb lett, most már magára is haragudott, hogy miért is állt rá arra az ostoba szalma-sorsjátékra.

A mama, mikor megértette az egész szomorú históriát, nevetett. Igen, Ödönke nagy csodálkozására nevetett, és így szólt:

— Hát mondd csak, kis fiam, kire haragszol tulajdonképen és miért?

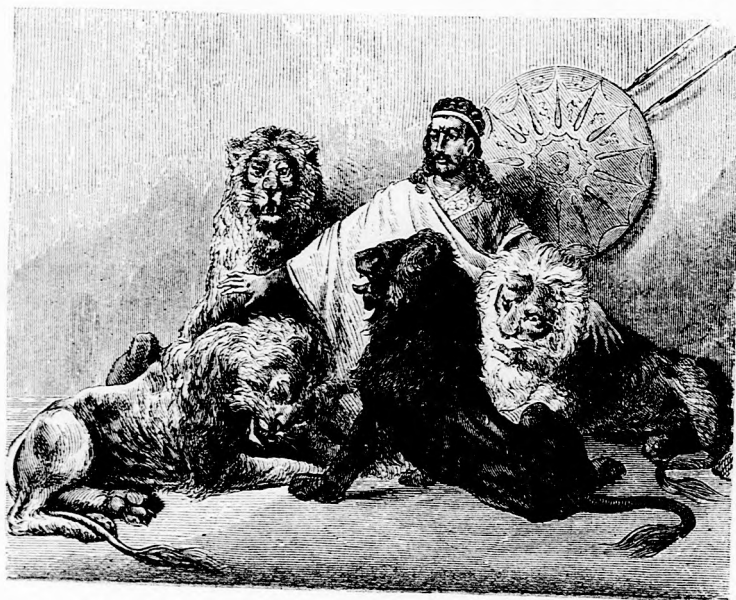
— Kire? Hát Jutkára ... ő mondta, hogy szalmaszállal huzzunk sorsot ... így vesztettem ...

— De hátha a hosszabbikat huztad volna s neked jut a czukorka, akkor is haragudnál?

Erre már nem felelt Ödönke. Erre ő eddig nem gondolt.

— Lásd, szólt ismét a mama, ha valaki sorsot huz, akkor a véletlenre bizza

magát. Ez a szerencsejáték; a kinek a szerencse kedvez, az nyer; senki sem tehet róla; senkinek sincs joga megharagudni, ha vesz. Te beleegyeztél, hogy a szerencsére bizzátok az eldöntést, magad huztad a sorsot és senki sem tudta előre, hogy a kurtábbik szalmát fogod huzni. Ha egyszer beleegyeztél, hogy a kinek a sors kedvez, azé legyen a czukorka, akkor nem szabad haragudnod, akármi lett a vége.

...TRÓNUSA MELLÉ. (Lásd a 187. lapon.)

— Igen ... de ... mamácska ... soha sem huzat velem sorsot, szólt Ödönke még mindig sírdogálva.

— Nem bizony, mert nem helyes, hogy az ember vak sorsra bizza azt, a mit maga okosan eldönthet. Ha igazán jó testvérek volnátok, nem támadt volna köztetek versenygés a czukorka fölött, mert a kik szeretik egymást, örömet tesz-

nek egymásnak holmi apró szivességeket; tehát egyiknek közületek át kellett volna engedni a czukorkát s akkor mindketten meg volnátok elégedve: az is, a ki a czukorkát kapta, az is, a ki szivességet tett testvéreinek. És Czilike is hibás, hogy öregebb létére ez nem jutott eszébe.

Czilike elpirult, érezte, hogy a mának bizony igaza van. Mindkét testvér

szégyenkezve sütötte le szemeit, a mama pedig magukra hagyta őket. Jó ideig hallgattak, végre Czilike szólalt meg:

— Ödönke ... még megvan a cukorka ... nem ettem meg ... itt van ... neked adom.

— Nem, nem, tartsd meg, felelt a kis fiu élénken. Szégyellem, hogy durcáskodni tudtam miatta. ... Csak edd meg, szívesen lemondok róla.

— De én is szívesen adom ám oda.

— Nem, most már meg sem érdemelném.

VÁGTATVA. (Lásd a 182. lapon.)

— De én sem. Hanem tudod mit? Ezt a cukorkát visszateszszük a dobozba és ott fogjuk tartani emlékeztetőül. És ha megint nem tudnánk valamin megegyezni, elveszszük a cukorkát, akkor bizonyosan eszünkbe fog jutni, mit tegyünk.

Ugy tettek s az utolsó cukorka sokáig ott volt még a kis dobozban. De szükség már nem volt rá, mert a két testvér intés nélkül is szeretettel tudott ezután mindent elintézni.

AZ OROSZLÁN RÓL.

MIKOR az állatkertben vagy vándorló menaszériában ott állunk az oroszlán ketrecze előtt, sokszor gondolunk ilyenformát: ha ez a hatalmas fenevad most kitörné a rostélyt és közénk rontana, az volna ám a drága multság! Szerencsére az oroszlánketrecz mindig nagyon erős és a fogoly állatkirály nem is gondol rá, hogy kitörjön; már tudja, hogy nem bír vele. És még ha néha, nagy ritkán megesik is, hogy a fogoly oroszlán kiszabadul, épen nem keresi az olyan helyeket, a hol sok ember jár, hanem elrejtőzik valami sűrűségbe, mert az oroszlán, bár rettenthetetlen bátorság hírében áll, néha bizony szintén jobbnak találja szépecskén megfutamodni.

Nemcsak a fogságban elgyöngült, megszélidült oroszlán, hanem a vadon felnőtt is megijed gyakran már egyetlen egy embertől is. Livingstone, a híres kutató, ki évek hosszú során át élt Afrika belsejében, beszéli, hogy egy ízben, a mint reggel kilovagolt, pár száz lépésnyire valami vadat pillantott meg, melyről hamarjában nem tudta, micsoda. Leszállt a lováról s puskával kezében közeledett a vad felé, de ugyancsak megdöbbsent, mikor közelre ért és látta, hogy oroszlán áll szemben. De ezuttal az oroszlán sem kívánt ismeretséget kötni a puskagolyóval és mihelyt a vadászt észrevette, fölugrott s akár szégyen, akár nem, de biz' ő szépecskén futásnak eredt. Livingstone erre neki bátorodott és üldözni kezdte a menekülő vadat, csak hogy ez persze gyorsabban tudott futni és mihamar eltűnt a sűrű

bozótban. Livingstone még itt is kereste, kutatta, de az állatkirály oly jól elbujt, hogy nem lehetett ráakadni.

Ilyesmi bizony megesik a vitéz oroszlánal; de általában a hatalmas erejű állat nem fél a harctól és ha egyszer rászánta magát, csakugyan nem retten vissza semmitől és senkitől; még ha több golyó furódott is már testébe, még akkor is viaskodik, míg csak élettelenül össze nem rogy. Kicsinyeit is elszánt halálmegvetéssel védi és mikor a hím oroszlán közel valamely domb vagy szikla tetején örködve tekint szét, (Lásd a képet a czímlapon.) nem tanácsos közel járni, mert az oroszlán még csak elmenekül az ember elől, de már az embernek bajosabb menekülni, ha oroszlán veszi üldözőbe; és ha az oroszlán nem szereti, ha vadásznak rá: az sem multságos egy csöppet sem, mikor az oroszlán vadászik az emberre. Egy másik afrikai kutató, Baldwin, beszéli, hogy neki volt ebben egyszer része és nemcsak nem kívánja másodszor, hanem ezt az egyet sem felejtí el holta napjáig sem.

Egy napon ugyanis Baldwin és kísérői, hosszas fáradságos napi gyaloglás után, megpihentek a pusztában. Épen javitgatták a megrongált szekereket, szerszámokat, mikor egyik éger kísérője nagy ijedten jelenté, hogy nem messzire egy oroszlán áll lesben.

— Ránk ront éjszaka, mikor alszunk, jajgattak Baldwin kísérői.

A bátor utas, ámbár nagyon fáradt volt, rászánta magát, hogy megszabadítja kísérőit a félelemtől. Előhozatta lovát, mely az egész napi uttól szintén fáradt volt. Ráült, megsarkantyuzta és csakha-

mar eljutott az oroszlán közelébe. Vagy nyolczvan lépésnyire leszállt lováról, hogy biztosabban lőhessen; jól célzott, lőtt és úgy látta, hogy az oroszlán halálosan találva terült el a földön. Ujra fölpattant tehát gyorsan lovára és közelebb ment, hogy megtekintse zsákmányát, ovatosságból azonban menetközben megtöltötte puskáját. Már egészen közel volt, mikor egyszerre lova ijedezni és bokrosodni kezdett s maga Baldwin is megszeppenve látta, hogy az oroszlán még csak meg sem volt sebezve, hanem a lövés után lekuporodott, most pedig villogó szemekkel, rettentően bömbölve ugrásra készült. Baldwin löni akart, de lova nagyon nyugtalankodott, lehetetlen volt célózni; ha leszáll a lóról, ezalatt az oroszlán már rárohan; nincs más hátra mint futni, menekülni, ha lehet.

Ezt mind egy pillanat alatt gondolta meg, megfordította lovát és vágatott, a mennyire csak lova bírta. A megriadt ló maga is ugyancsak iparkodott, de fáradt volt, nem birt nagyon gyorsan előre jutni. Annál gyorsabban jutott előre az oroszlán, aki ijesztő bömböléssel utánok eredt. Baldwin eleinte abban reménykedett, hogy mégis eljut kísérői közelébe, azok majd előtörnek és kiáltozással elriasztják a bőszenevadat; de a mint hátra pillantott, látta, hogy ez már lehetetlen; még egy-két ugrás és az oroszlán utóléri. Arra nem gondolhatott, hogy futás közben löjjön; nem talált volna. Már elveszettnek hitte magát, de végső kétségbeesésében mentő gondolata támadt. Folyvást hátra nézett és mikor az oroszlán egy nagy ugrással a lóra akart rontani, Baldwin hirtelen félre-rántotta a lovat, mely oldalt nagyot, ugrott

ugy, hogy az oroszlán czélt tévesztett s rögtön meg nem állhatván, még egy darabon szaladt tovább. Baldwin ezalatt leugrott a lóról és rálőtt az oroszlánra és szerencsésen el is találta, úgy hogy az oroszlán összerogyott. Baldwin még egyszer rálőtt s a hatalmas állat felfordult, vége volt. De Baldwin is áldotta a Gondviselést, hogy megmenekült.

Az állatszelisták mutatványaiból látjuk, hogy a kicsi korában elfogott oroszlán meglehetősen megszelidül. Nevezetes példáját látták ennek vagy huszonöt évvel ezelőtt egy afrikai uralkodó udvarában, Abissziniában (keressétek meg a térképen) hol akkor Teodor király uralkodott, ki zsarnok, erőszakos és kegyetlen férfiú volt. Szerette az embereket sanyargatni, ijesztgetni, és nagy gyönyörűsége telt abban, hogy a kik trónusához közeledtek, azok bizony majd holtra ijedtek. A király tudniillik három-négy szelidített oroszlánt tartott s ezek mindig mellette voltak, szabadon jártak, trónusa mellett feküdtek. (Lásd a képet a 184. lapon.) Alattvalói bámultak és reszkettek és valami csodás büv-erejűnek vélték a királyt, pedig azok az oroszlánok, még fiatalok lévén, nem bántottak senkit. Öregebb oroszlánt szelidnek megtartani nem igen sikerült; még a fiatalon elfogott és megszelidített oroszlán is veszedelmessé válik, mikor már öregedni kezd. Teodor királyt is utoljára talán saját oroszlánai tépték volna szét, de erre nem került a sor, mert kegyetlenkedései miatt háboruba keveredett és csatát veszítvén, kétségbeesésében maga ölte meg magát.

BEMUTATÁS.

*VAN szerencsém bemutatni
A cicza-családot.
Ilyen kedves kis ciczákat,
Még senki sem látott!*

*A fehér, az Bibianka;
A fekete Kormos.
Ez itt pedig Miczibella,
Ez a szende czirmos.*

*A mamájok Mimianka,
Cziczuskája volt hat.
És most illő tisztelettel
Ajáljuk magunkat.*

A FEHÉR GALAMB.

— Tündérmese. —

Az bizonyos, hogy a Búbos kis csibé-
nek lehetett köszönni a fehér galamb
megjelenését. Az is bizonyos, hogy a fe-
kete erdőben lakó gonosz Morgó királyt
ez egyszer a saját gonoszsága lakoltatta
meg. Mert hát ha ki nem küldte volna
az ölyvet, akkor a kékszemű kis Iluska
kis bubos csirkéje soha sem jutott volna
el Tündérországba, s ha Búbos nem jut
oda, akkor a tündérkirálynő nem tudja
meg, hogy Iluska szülőfalucskájában,
Liliomvölgyben, milyen nagy a baj és szo-
moruság és akkor — — no de hát fo-
gadni mernék, hogy ti még nem tudtok
semmit a kis Iluskáról, sem a Búbos
csibéről, sem a fehér galambról meg a
többiekéről, és így talán legjobb lesz, ha
először is a legelején kezdem el.

Régen volt az, régesrégen; akkor,
mikor a tündérek néha-néha még igazi
alakjokban jelentek meg a földön, nem
pedig madár, pillangó és más efféle alak-
ban, ugy hogy nem lehet többé rájok
ismerni, sőt az emberek már nem is hi-
szik, hogy vannak tündérek. Akkor még
hitték és volt is okuk rá, mert ha nem
lett volna, akkor ez a mese sem volna
igaz. Elég az hozzá, hogy akkoriban egy
gyönyörűséges kis völgyben, mélyen bent
a hegyek közt, volt egy kedves kis falucska
s ennek a falunak egy csinos házacskájá-
ban élt egy olyan kis leányka, hogy nem
volt párja sem azelőtt, sem azóta. Soha
sem durczáskodott, soha sem töltötte
hiába az időt, szüleinek mindig kész öröm-
mel engedelmeskedett, dolgait jókedvüen
végezte. Ha már otthon épenséggel semmi

dolga sem volt, ha a kertben mindent tisztára gyomlált, virágait, zöldségeit megöntözte, csibécskéit megetette, a varrással is elkészült, akkor elment valamelyik szomszédba, ahol beteg volt a gazdasszony; ott segített minden szükséges munkában. Mikor végig ment a falun, a kis gyermekek mind utána nyujtották kezecskéjüket, de még a kutyák, cziczák is mind utána szaladtak és örültek, ha megsimogatta őket.

Most is vannak jó leánykák, de az már bizonyos, hogy olyan nincs, a milyen Iluska volt.

A falucskát, melyben szüleivel lakott, Liliomvölgynek hívták s az emberek itt egykor nagyon boldogok voltak. Mindenki dolgozott, senki sem szenvedett szükségét. A kertekben termett mindenféle jó zöldség és gyümölcs, a mezőn tehenek és juhok adtak tejet, vaját, sajtot, inni való pedig bőven volt a kristálytisza forrásnál. Egyebet pedig ők nem kívántak, mert egyszerű, elégedett, jámbor emberek voltak. Hanem ez a boldog élet egyszer aztán véget ért. Ragadozó fenevadak lepték el a környéket, farkas, medve pusztították el a nyájukat, a házakba pedig éjenként gonosz rablók törtek be, elhurczolva a jó emberek kevés holmiját. Mikor a kis Iluska olyan nyolcz évesforma leányka volt, akkor a hajdan boldog falucska már a legboldogtalanabb hely volt a kerek földön és a szegény emberek örökös busulásban éltek napjaikat.

Iluskának magának is csakhamar tapasztalnia kellett, hogy valami gonosz ellenség üldözi őket. És most már legelő-

ször is a Búbos csibécskéről kell szólanom, mert így aztán eljutunk a többihez.

A Búbos csibe kedvence volt Juliskának. Nyolcz vagy tiz kis csibéje volt az öreg kotlós tyuknak és Iluska egyforma szeretettel gondját viselte valamennyinek, de a Búbost mégis csak legjobban szerette, mert ez volt a legszebb és legkedvesebb. Mihelyt meglátta Iluskát, oda szaladt hozzá, ölébe röpült, s a kezéből ette a jó morzsákat; nem csoda tehát, hogy Juliskának nagy öröme telt benne. Igen ám, de ott lakott nem igen messzire a sötét fekete erdőben Morgó, a gonosz manók királya, a ki mindezt a sok bajt és szomorúságot a falu lakosaira zudította. És egy napon Morgó király egy hatalmas ölyvet küldött ki, hogy ez is hozzon neki prédát. Az ölyű ott keringett sokáig a falu fölött és épen az Iluska kedves Búbos csibéjét szemelte ki zsákmányul. Le is csapott rá, karmaiba ragadta és elröpült vele. A szegény öreg kotlós tyuk kétségbeesetten röpködött, sívalkodott, de mind hiába, Búbost meg nem menthette. Jó szerencse, hogy Iluska nem volt ott és nem látta a szerencsétlenséget, mert bizonyosan holtra busulta volna magát; de ő csak este vette észre a bajt és akkor sem tudta, hová lett Búbos igazán.

— A kis hamis alkalmasint még kapargál valahol. Majd előjön. Farkasok és rablók járnak ugyan erre, de ilyen ártatlan kis csibét talán csak nem bántanak. Majd előkerül még az én kedves Búbosom.

Igy biztatta magát és igaza is volt, mert Búbos másnap reggel már megint ott kapargált az udvaron. De azt Búbos

nem mondhatta el, mi történt vele és hol járt azóta, hogy az ölyü elragadta. Elvitte az ölyü, az igaz, de röptében épen a tündérforrás fölé került s itt elvesztette hatalmát, eleresztette prédáját. A kis Búbos bizony agyonüthette volna magát, mikor a magasból leesett; de épen a tündérforrásba esett s a jó tündérekék felfogták, úgy hogy nem lett semmi bántódása. És azután kikérdezték, kicsoda, hová való, milyen világ van ott, Búbos pedig hűségesen elbeszélte, mert a tündérek persze megértették az ő nyelvét is. Búbos aztán haza ment, a tündérekék is haza lebbentek és elbeszéltek királynőjöknek, milyen szomorú világ van ott Liliomvölgyben, a gonosz manók fejedelme, Morgó király, milyen garázdaságot visz ott véghez az ő büverejével. Pedig az emberek olyan jók, jámborak és elégülékenyek.

— Akkor hát segítsünk rajtok, szólt a tündérkirálynő. Majd küldök nekik valakit, a ki megóvja őket minden bajtól, ha követik parancsamat.

A mit pedig a tündérkirálynő mond, azt meg is tartja.

Másnap reggel a falucska emberei mind nagy csodálkozva álltak az Iluskáék kerítése előtt. Még soha sem láttak olyan madarat, mint a milyen ott ült a kerítés tetején, szeliden bugva és barátságosan pillantgatva végig az embereken. Ez a madár pedig egy hófehér galamb volt, a nyakán arany karikával, melyen valami jegyek voltak láthatók. Meg akarták fogni, de akárki közeledett, a galamb felröppent, hogy aztán megint visszatérjen helyére; mikor azonban Iluska közeledett, a galamb nem mozdult, engedte

magát megfogni és szeliden bugott a leányka ölében. Most már nézegették, vizsgálgatták az arany karika jegyeit: de hiába nézték, hiába okoskodtak, nem bírtak semmiképp eligazodni, nem tudták elolvasni. Ez pedig nem volt épen nagy csoda, mert hát a jámbor egyszerű emberek közül senki sem tudott olvasni. Egy teli képü suhancz, Kővér Misi, mégis azt vitatta váltig, hogy ő tudja, mit jelentenek azok a rejtelmes bötük.

— Nem lehet az más, mint hogy ezt a galambot meg kell sütni és megenni. Oh, a sült galamb nagyon jó.

Iluska ijedten ölelte magához a szép galambot.

— Nem, az nem lehet! Én nem engedem megölni.

Mások sem igen bíztak benne, hogy helyes a Kővér Misi megfejtése. Ha már peccenyét akarna nekik küldeni a jó tündér, nem egy szál galambot küldene; hiszen ebből mi jutna egy-egy embernek.

Mást jelent az az irás, szólt az öreg biró. Nem is tudhatja azt Misi, hiszen ő sem tud olvasni. Hanem tudjátok mit? Vigyük el ezt a galambot az öreg remetéhez, az tud még olvasni is, szörnyüképen bölcs és tudós férfiú, majd ő eligazít minket ebben a dologban.

Kivül a falun, csöndes félreeső helyen élt az öreg remete egy kis kunyhóban. Nagyon nagyon öreg volt már, legalább is száz esztendő, ha nem több. Nagy könyvekben olvasgatott egész nap és szívesen adott jó tanácsot.

Elmentek hát az öreg remetéhez, a ki épen akkor is egy nagy tudós könyvben fürkészett mindenféle titkos mester-

ségeke
mutat
fejtse
elővet
zegett
mikor
megy
Hane
vasta,

» A
Go
A r
Ell

J
ember
értett
hogy
de má
gyöng
mezn

Misi.
ezt a

remet
tündé
sének
bot é
embe
mulv

árt s
Most
gondj

magá
kezeb
akkor
tartó

ségeket. Bevitték hozzá a galambot s mutatták neki az arany nyakravalót, hogy fejtse meg, mi van ráírva. Az öreg remete elővette a pápaszemét és figyelmesen nézegette, betűzgette az írást, mert hát mikor valaki már százesztendő, nem megy ám az olvasás sem olyan gyorsan. Hanem végtére mégis kibetűzte és felolvasta, még pedig ilyenénképen:

»A béke galambját küldöm im tinéktek, Gondotok legyen, hogy jól megőrizzétek. A míg jók maradtok s a galamb ott léssen. Ellenség tinéktek soha kárt nem téssen.«

Mikor a vén remete ezt elolvasta, az emberek bámulva néztek egymásra, mert értették is a dolgot, nem is. Az bizonyos, hogy a galamb nem közönséges galamb, de már az mégis furcsa volna, hogy ilyen gyöngye kis madár meg tudja őket védelmezni minden ellenségtől.

— Nem hiszem én azt, szólt Kövér Misi. Azért hát azt mondom, süssük meg ezt a szép kövér galambot, az többet ér.

— Eszeden járj Misi! inté a vén remete. Ezt a galambot okvetlenül a jó tündérek küldték a ti javatokra. Kövesétek tehát az izenetet, őrizzétek a galambot és maradjatok jövőre is jámbor, derék emberek. Majd meglássuk egy kis idő múlva, mi lesz a dologból.

— Ugy van, szólt az öreg biró. Nem árt semmit, ha követjük a jó tanácsot. Most már csak az a kérdés, ki viselje gondját a galambnak?

Ezt a kérdést azonban a galamb maga döntötte el, mert akárki fogta a kezébe, nyugtalanul vergődött s csak akkor látszott elégedettnek, ha Iluska tartotta ölében.

— Iluskánál kell hagyni, szólt a vén remete. A galamb bizonyosan tudja, mit akar, hagyni kell, hadd teljék kedve.

Megmaradt tehát Iluskánál, a ki meg egészen boldog volt, hogy a kedves galambocskát megtarthatta. Meg is fogadta, hogy úgy fogja őrizni, mint a szeme fényét, ezt pedig meg is tartotta. Iluska apja tágas, csinos kalitkát vert össze s ezt Iluska ablaka mellett állították fel, úgy, hogy a kis leány egész nap hallgatta a galamb édes turbékolását. Korán reggel a fehér galambra volt Juliskának legelőször gondja, napközben jól tartotta mindenféle csemegével, hozott neki minduntalan friss vizet és mindig vidám tréfával bucsuzott el tőle, kívánva neki csöndes jó éjszakát, a mire a kis galamb szelid turbékolással felelt, bizonyosan színtén »jó éjt« kívánva.

A többi emberek a faluban nem törődtek tovább a fehér galambbal, először is mert tudták, hogy a madárka jó helyen van, ezután meg mert jó dolguk volt. Hogy történt, hogy nem, azt ők bizony nem tudták volna megmagyarázni, de annyi igaz, hogy mióta a fehér galamb ott volt a faluban, azóta senkinek semmi baja és semmi kára sem történt. A fenevadak eltűntek a mezőkről, gonosz rablóknak még csak hírének sem lehetett hallani, az emberek ismét vidámak és elégedettek voltak.

Hanem annál rosszabb kedve volt ám másvalakinek.

(Folyt. köv.)

A KIS TENGERI HALÁSZ.

*Fiumében halász-gyerek vagyok én,
Kis kunyhóban, tengerparton lakok én.
Míg apámmal hajónk messze hordozgat,
Édes anyám otthon hálót foltozgat.*

*Magyar vagyok, bár a nyelvem talián,
Megtanulok még magyarul, igazán.
És a mire halászegény leszek én,
Magyar szóban bárkin is tulteszek én.*

*Akkorára, majd a mikor megnövök,
Nagy hazámnak közepébe eljövök,
Itt tanulom a magyar szót, a tövén,
S Fiumébe jó magyarnak térek én.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVII. köt. 10-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Irén, rege, Éger Neró.

Helyesen fejtették meg: Lázár Nella, Országh Aladár, Löffler Mariska, Beck Margit és Nellike, Graus Aladár és Róbert, Flesch Marianne, Mangold Ella és Ottó, Komlós Alice, Valtner Mariska, Diósy Gyula, Schwartz Berta és Józsi, Dezsán Péterke, Hertzka Alfréd, Magyary Kornél, Latzkó Hugó, Temesváry Dezső, Schöffler Ottó, Winkle Nándor, Moser Irma, Öry Marianne, Jeszenszky Ilonka és Tercsi, Widder Andor, Lázár Ilonka és Gyula, Frank Ernő, Spitzer Józsa, Leitner Vilmos, Poros Mária és Terézia, Tahy Sarolta, Borbély György, Engel Izabella és Szerafin (sajátkezű irást kívánok. F. b.) Leitner Mór, Jakobovits Leó, Fischbein Sándor, Basch Gyula, Ernst Miklós, Benedikty Szerén, Zsitvay Laura, Kleeberg Ödön és Zoltán, Tersánszky Szidike, Bolemann Margit, Biermann Szidonia, Kűster Gizella, Merza testvérek, Poldini Emma és Lujza, Horváth Kálmán, Müller Evelin, Raditz

Olga és Vilmos, Sonnenschein Szeréna, Spitzer Alice és Paula, Schmidl Miklós, Naschitz Géza, (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Fodor Antal, Leitner Ilona és Margit, Schumacher Aranka és Dezső, Freund Miklós, Gaal Emma és Elemér, Wollheim Róza, Szokolovits Iván, Frank Béla, Steiner Etel, Stern Sarolta, (kinek az írása? F. b.)

*

A »Kis Lap« XXVII. köt. 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Nagy Irén és Emma, Kűszler Gizella, Merza testvérek, Becher Regina.

Forgó bácsi postája, Gyász, Jótékony-ság s egyéb rovatok a „Kis Lap” jövő számára maradtak.

Keresem

a »Kis Lap« következő számain, amelyek a saját példányomból hiányzanak:

VI. kötet	6-tól a 13. számig
VII. »	egészen
IX. »	15-től a 32. »
XI. »	23 számot
XIV. »	19 »
XV. »	22 »
XVI. »	7. és 11. »
XX. »	1-ső és 10. »

A ki e számokat, vagy akár köteteket — ép állapotban — illő áron nekem átengedni hajlandó, kérem a »Kis Lap« czíme alatt tudatni velem föltételeit.

Forgó bácsi.

A „KIS LAP” t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP” ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP” előfizetési ára:

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.
Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . . 5 frt 60 kr.

Az előfizetések, (melyeknek elküldésére legzélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP” kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziék tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP” kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest, 1884. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.